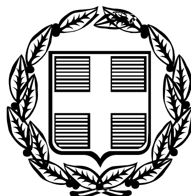

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟ **Αρ. Φύλλου 159**

20 Σεπτεμβρίου 2010

ΝΟΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 3876

Κύρωση της Σύμβασης για το δίκαιο των χρήσεων των διεθνών υδατορευμάτων πλην εκείνων που αφορούν τη ναυσιπλοΐα.

**Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ**

Εκδίδομε τον ακόλουθο νόμο που ψήφισε η Βουλή:

Άρθρο πρώτο

Κυρώνεται και έχει την ισχύ που ορίζει το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος, η Σύμβαση για το δίκαιο των χρήσεων των διεθνών υδατορευμάτων πλην εκείνων που αφορούν τη ναυσιπλοία, του Οργανισμού των Ηνωμένων Εθνών, που υπογράφηκε στη Νέα Υόρκη, στις 21 Μαΐου 1997, το κείμενο της οποίας σε πρωτότυπο στην αγγλική γλώσσα και σε μετάφραση στην ελληνική έχει ως εξής:

Convention on the Law of the Non-navigational Uses of International Watercourses

1997

Adopted by the General Assembly of the United Nations on 21 May 1997.
Not yet in force. See General Assembly resolution 51/229, annex, *Official Records of the General Assembly, Fifty-first Session, Supplement No. 49* (A/51/49).

Convention on the Law of the Non-navigational Uses of International Watercourses
Adopted by the General Assembly of the United Nations on 21 May 1997

The Parties to the present Convention,

Conscious of the importance of international watercourses and the non-navigational uses thereof in many regions of the world,

Having in mind Article 13, paragraph 1 (a), of the Charter of the United Nations, which provides that the General Assembly shall initiate studies and make recommendations for the purpose of encouraging the progressive development of international law and its codification,

Considering that successful codification and progressive development of rules of international law regarding non-navigational uses of international watercourses would assist in promoting and implementing the purposes and principles set forth in Articles 1 and 2 of the Charter of the United Nations,

Taking into account the problems affecting many international watercourses resulting from, among other things, increasing demands and pollution,

Expressing the conviction that a framework convention will ensure the utilization, development, conservation, management and protection of international watercourses and the promotion of the optimal and sustainable utilization thereof for present and future generations,

Affirming the importance of international cooperation and good-neighbourliness in this field,

Aware of the special situation and needs of developing countries,

Recalling the principles and recommendations adopted by the United Nations Conference on Environment and Development of 1992 in the Rio Declaration and Agenda 21,

Recalling also the existing bilateral and multilateral agreements regarding the non-navigational uses of international watercourses,

Mindful of the valuable contribution of international organizations, both governmental and non-governmental, to the codification and progressive development of international law in this field,

Appreciative of the work carried out by the International Law Commission on the law of the non-navigational uses of international watercourses,

Bearing in mind United Nations General Assembly resolution 49/52 of 9 December 1994,

Have agreed as follows:

PART I.

INTRODUCTION

Article 1
Scope of the present Convention

1. The present Convention applies to uses of international watercourses and of their waters for purposes other than navigation and to measures of protection, preservation and management related to the uses of those watercourses and their waters.

2. The uses of international watercourses for navigation is not within the scope of the present Convention except insofar as other uses affect navigation or are affected by navigation.

Article 2
Use of terms

For the purposes of the present Convention:

(*a*) "Watercourse" means a system of surface waters and groundwaters constituting by virtue of their physical relationship a unitary whole and normally flowing into a common terminus;

(*b*) "International watercourse" means a watercourse, parts of which are situated in different States;

(*c*) "Watercourse State" means a State Party to the present Convention in whose territory part of an international watercourse is situated, or a Party that is a regional economic integration organization, in the territory of one or more of whose Member States part of an international watercourse is situated;

(*d*) "Regional economic integration organization" means an organization constituted by sovereign States of a given region, to which its member States have transferred competence in respect of matters governed by this Convention and which has been duly authorized in accordance with its internal procedures, to sign, ratify, accept, approve or accede to it.

Article 3
Watercourse agreements

1. In the absence of an agreement to the contrary, nothing in the present Convention shall affect the rights or obligations of a watercourse State arising from agreements in force for it on the date on which it became a party to the present Convention.

2. Notwithstanding the provisions of paragraph 1, parties to agreements referred to in paragraph 1 may, where necessary, consider harmonizing such agreements with the basic principles of the present Convention.

3. Watercourse States may enter into one or more agreements, hereinafter referred to as "watercourse agreements", which apply and adjust the provisions of the present Convention to the characteristics and uses of a particular international watercourse or part thereof.

4. Where a watercourse agreement is concluded between two or more watercourse States, it shall define the waters to which it applies. Such an agreement may be entered into with respect to an entire international watercourse or any part thereof or a particular project, programme or use except insofar as the agreement adversely affects, to a significant extent, the use by one or more other watercourse States of the waters of the watercourse, without their express consent.

5. Where a watercourse State considers that adjustment and application of the provisions of the present Convention is required because of the characteristics and uses of a particular international watercourse, watercourse States shall consult with a view to negotiating in good faith for the purpose of concluding a watercourse agreement or agreements.

6. Where some but not all watercourse States to a particular international watercourse are parties to an agreement, nothing in such agreement shall affect the rights or obligations under the present Convention of watercourse States that are not parties to such an agreement.

Article 4
Parties to watercourse agreements

1. Every watercourse State is entitled to participate in the negotiation of and to become a party to any watercourse agreement that applies to the entire international watercourse, as well as to participate in any relevant consultations.

2. A watercourse State whose use of an international watercourse may be affected to a significant extent by the implementation of a proposed watercourse agreement that applies only to a part of the watercourse or to a particular project, programme or use is entitled to participate in consultations on such an agreement and, where appropriate, in the negotiation thereof in good faith with a view to becoming a party thereto, to the extent that its use is thereby affected.

PART II.
GENERAL PRINCIPLES

Article 5
Equitable and reasonable utilization and participation

1. Watercourse States shall in their respective territories utilize an international watercourse in an equitable and reasonable manner. In particular, an international watercourse shall be used and developed by watercourse States with a view to attaining optimal and sustainable utilization thereof and benefits therefrom, taking into account the interests of the watercourse States concerned, consistent with adequate protection of the watercourse.

2. Watercourse States shall participate in the use, development and protection of an international watercourse in an equitable and reasonable manner. Such participation includes both the right to utilize the watercourse and the duty to cooperate in the protection and development thereof, as provided in the present Convention.

Article 6
Factors relevant to equitable and reasonable utilization

1. Utilization of an international watercourse in an equitable and reasonable manner within the meaning of article 5 requires taking into account all relevant factors and circumstances, including:

(*a*) Geographic, hydrographic, hydrological, climatic, ecological and other factors of a natural character;

(*b*) The social and economic needs of the watercourse States concerned;

(*c*) The population dependent on the watercourse in each watercourse State;

(*d*) The effects of the use or uses of the watercourses in one watercourse State on other watercourse States;

(*e*) Existing and potential uses of the watercourse;

(*f*) Conservation, protection, development and economy of use of the water resources of the watercourse and the costs of measures taken to that effect;

(*g*) The availability of alternatives, of comparable value, to a particular planned or existing use.

2. In the application of article 5 or paragraph 1 of this article, watercourse States concerned shall, when the need arises, enter into consultations in a spirit of cooperation.

3. The weight to be given to each factor is to be determined by its importance in comparison with that of other relevant factors. In determining what is a reasonable and equitable use, all relevant factors are to be considered together and a conclusion reached on the basis of the whole.

Article 7
Obligation not to cause significant harm

1. Watercourse States shall, in utilizing an international watercourse in their territories, take all appropriate measures to prevent the causing of significant harm to other watercourse States.

2. Where significant harm nevertheless is caused to another watercourse State, the States whose use causes such harm shall, in the absence of agreement to such use, take all appropriate measures, having due regard for the provisions of articles 5 and 6, in consultation with the affected State, to eliminate or mitigate such harm and, where appropriate, to discuss the question of compensation.

Article 8
General obligation to cooperate

1. Watercourse States shall cooperate on the basis of sovereign equality, territorial integrity, mutual benefit and good faith in order to attain optimal utilization and adequate protection of an international watercourse.

2. In determining the manner of such cooperation, watercourse States may consider the establishment of joint mechanisms or commissions, as deemed necessary by them, to facilitate cooperation on relevant measures and procedures in the light of experience gained through cooperation in existing joint mechanisms and commissions in various regions.

Article 9
Regular exchange of data and information

1. Pursuant to article 8, watercourse States shall on a regular basis exchange readily available data and information on the condition of the watercourse, in particular that of a hydrological, meteorological, hydrogeological and ecological nature and related to the water quality as well as related forecasts.

2. If a watercourse State is requested by another watercourse State to provide data or information that is not readily available, it shall employ its best efforts to comply with the request but may condition its compliance upon payment by the requesting State of the reasonable costs of collecting and, where appropriate, processing such data or information.

3. Watercourse States shall employ their best efforts to collect and, where appropriate, to process data and information in a manner which facilitates its utilization by the other watercourse States to which it is communicated.

Article 10
Relationship between different kinds of uses

1. In the absence of agreement or custom to the contrary, no use of an international watercourse enjoys inherent priority over other uses.

2. In the event of a conflict between uses of an international watercourse, it shall be resolved with reference to articles 5 to 7, with special regard being given to the requirements of vital human needs.

PART III.

PLANNED MEASURES

Article 11
Information concerning planned measures

Watercourse States shall exchange information and consult each other and, if necessary, negotiate on the possible effects of planned measures on the condition of an international watercourse.

Article 12
Notification concerning planned measures with possible adverse effects

Before a watercourse State implements or permits the implementation of planned measures which may have a significant adverse effect upon other watercourse States, it shall provide those States with timely notification thereof. Such notification shall be accompanied by available technical data and information, including the results of any environmental impact assessment, in order to enable the notified States to evaluate the possible effects of the planned measures.

Article 13
Period for reply to notification

Unless otherwise agreed:

(*a*) A watercourse State providing a notification under article 12 shall allow the notified States a period of six months within which to study and evaluate the possible effects of the planned measures and to communicate the findings to it;

(*b*) This period shall, at the request of a notified State for which the evaluation of the planned measures poses special difficulty, be extended for a period of six months.

Article 14
Obligations of the notifying State during the period for reply

During the period referred to in article 13, the notifying State:

(*a*) Shall cooperate with the notified States by providing them, on request, with any additional data and information that is available and necessary for an accurate evaluation; and

(*b*) Shall not implement or permit the implementation of the planned measures without the consent of the notified States.

Article 15
Reply to notification

The notified States shall communicate their findings to the notifying State as early as possible within the period applicable pursuant to article 13. If a notified State finds that implementation of the planned measures would be inconsistent with the provisions of articles 5 or 7, it shall attach to its finding a documented explanation setting forth the reasons for the finding.

Article 16
Absence of reply to notification

1. If, within the period applicable pursuant to article 13, the notifying State receives no communication under article 15, it may, subject to its obligations under articles 5 and 7, proceed with

the implementation of the planned measures, in accordance with the notification and any other data and information provided to the notified States.

2. Any claim to compensation by a notified State which has failed to reply within the period applicable pursuant to article 13 may be offset by the costs incurred by the notifying State for action undertaken after the expiration of the time for a reply which would not have been undertaken if the notified State had objected within that period.

Article 17
Consultations and negotiations concerning planned measures

1. If a communication is made under article 15 that implementation of the planned measures would be inconsistent with the provisions of article 5 or 7, the notifying State and the State making the communication shall enter into consultations and, if necessary, negotiations with a view to arriving at an equitable resolution of the situation.

2. The consultations and negotiations shall be conducted on the basis that each State must in good faith pay reasonable regard to the rights and legitimate interests of the other State.

3. During the course of the consultations and negotiations, the notifying State shall, if so requested by the notified State at the time it makes the communication, refrain from implementing or permitting the implementation of the planned measures for a period of six months unless otherwise agreed.

Article 18
Procedures in the absence of notification

1. If a watercourse State has reasonable grounds to believe that another watercourse State is planning measures that may have a significant adverse effect upon it, the former State may request the latter to apply the provisions of article 12. The request shall be accompanied by a documented explanation setting forth its grounds.

2. In the event that the State planning the measures nevertheless finds that it is not under an obligation to provide a notification under article 12, it shall so inform the other State, providing a documented explanation setting forth the reasons for such finding. If this finding does not satisfy the other State, the two States shall, at the request of that other State, promptly enter into consultations and negotiations in the manner indicated in paragraphs 1 and 2 of article 17.

3. During the course of the consultations and negotiations, the State planning the measures shall, if so requested by the other State at the time it requests the initiation of consultations and negotiations, refrain from implementing or permitting the implementation of those measures for a period of six months unless otherwise agreed.

Article 19
Urgent implementation of planned measures

1. In the event that the implementation of planned measures is of the utmost urgency in order to protect public health, public safety or other equally important interests, the State planning the measures may, subject to articles 5 and 7, immediately proceed to implementation, notwithstanding the provisions of article 14 and paragraph 3 of article 17.

2. In such case, a formal declaration of the urgency of the measures shall be communicated without delay to the other watercourse States referred to in article 12 together with the relevant data and information.

3. The State planning the measures shall, at the request of any of the States referred to in paragraph 2, promptly enter into consultations and negotiations with it in the manner indicated in paragraphs 1 and 2 of article 17.

PART IV.
PROTECTION, PRESERVATION AND MANAGEMENT

Article 20
Protection and preservation of ecosystems

Watercourse States shall, individually and, where appropriate, jointly, protect and preserve the ecosystems of international watercourses.

Article 21
Prevention, reduction and control of pollution

1. For the purpose of this article, “pollution of an international watercourse” means any detrimental alteration in the composition or quality of the waters of an international watercourse which results directly or indirectly from human conduct.

2. Watercourse States shall, individually and, where appropriate, jointly, prevent, reduce and control the pollution of an international watercourse that may cause significant harm to other watercourse States or to their environment, including harm to human health or safety, to the use of the waters for any beneficial purpose or to the living resources of the watercourse. Watercourse States shall take steps to harmonize their policies in this connection.

3. Watercourse States shall, at the request of any of them, consult with a view to arriving at mutually agreeable measures and methods to prevent, reduce and control pollution of an international watercourse, such as:

(*a*) Setting joint water quality objectives and criteria;

(*b*) Establishing techniques and practices to address pollution from point and non-point sources;

(*c*) Establishing lists of substances the introduction of which into the waters of an international watercourse is to be prohibited, limited, investigated or monitored.

Article 22
Introduction of alien or new species

Watercourse States shall take all measures necessary to prevent the introduction of species, alien or new, into an international watercourse which may have effects detrimental to the ecosystem of the watercourse resulting in significant harm to other watercourse States.

Article 23
Protection and preservation of the marine environment

Watercourse States shall, individually and, where appropriate, in cooperation with other States, take all measures with respect to an international watercourse that are necessary to protect and preserve the marine environment, including estuaries, taking into account generally accepted international rules and standards.

Article 24
Management

1. Watercourse States shall, at the request of any of them, enter into consultations concerning the management of an international watercourse, which may include the establishment of a joint management mechanism.

2. For the purposes of this article, “management” refers, in particular, to:

(*a*) Planning the sustainable development of an international watercourse and providing for the implementation of any plans adopted; and

(*b*) Otherwise promoting the rational and optimal utilization, protection and control of the watercourse.

Article 25
Regulation

1. Watercourse States shall cooperate, where appropriate, to respond to needs or opportunities for regulation of the flow of the waters of an international watercourse.

2. Unless otherwise agreed, watercourse States shall participate on an equitable basis in the construction and maintenance or defrayal of the costs of such regulation works as they may have agreed to undertake.

3. For the purposes of this article, "regulation" means the use of hydraulic works or any other continuing measure to alter, vary or otherwise control the flow of the waters of an international watercourse.

Article 26
Installations

1. Watercourse States shall, within their respective territories, employ their best efforts to maintain and protect installations, facilities and other works related to an international watercourse.

2. Watercourse States shall, at the request of any of them which has reasonable grounds to believe that it may suffer significant adverse effects, enter into consultations with regard to:

(*a*) The safe operation and maintenance of installations, facilities or other works related to an international watercourse; and

(*b*) The protection of installations, facilities or other works from wilful or negligent acts or the forces of nature.

PART V.
HARMFUL CONDITIONS AND EMERGENCY SITUATIONS

Article 27
Prevention and mitigation of harmful conditions

Watercourse States shall, individually and, where appropriate, jointly, take all appropriate measures to prevent or mitigate conditions related to an international watercourse that may be harmful to other watercourse States, whether resulting from natural causes or human conduct, such as flood or ice conditions, water-borne diseases, siltation, erosion, salt-water intrusion, drought or desertification.

Article 28
Emergency situations

1. For the purposes of this article, "emergency" means a situation that causes, or poses an imminent threat of causing, serious harm to watercourse States or other States and that results suddenly from natural causes, such as floods, the breaking up of ice, landslides or earthquakes, or from human conduct, such as industrial accidents.

2. A watercourse State shall, without delay and by the most expeditious means available, notify other potentially affected States and competent international organizations of any emergency originating within its territory.

3. A watercourse State within whose territory an emergency originates shall, in cooperation with potentially affected States and, where appropriate, competent international organizations, immediately take all practicable measures necessitated by the circumstances to prevent, mitigate and eliminate harmful effects of the emergency.

4. When necessary, watercourse States shall jointly develop contingency plans for responding to emergencies, in cooperation, where appropriate, with other potentially affected States and competent international organizations.

PART VI.
MISCELLANEOUS PROVISIONS

Article 29
International watercourses and installations in time of armed conflict

International watercourses and related installations, facilities and other works shall enjoy the protection accorded by the principles and rules of international law applicable in international and non-international armed conflict and shall not be used in violation of those principles and rules.

Article 30
Indirect procedures

In cases where there are serious obstacles to direct contacts between watercourse States, the States concerned shall fulfil their obligations of cooperation provided for in the present Convention, including exchange of data and information, notification, communication, consultations and negotiations, through any indirect procedure accepted by them.

Article 31
Data and information vital to national defence or security

Nothing in the present Convention obliges a watercourse State to provide data or information vital to its national defence or security. Nevertheless, that State shall cooperate in good faith with the other watercourse States with a view to providing as much information as possible under the circumstances.

Article 32
Non-discrimination

Unless the watercourse States concerned have agreed otherwise for the protection of the interests of persons, natural or juridical, who have suffered or are under a serious threat of suffering significant transboundary harm as a result of activities related to an international watercourse, a watercourse State shall not discriminate on the basis of nationality or residence or place where the injury occurred, in granting to such persons, in accordance with its legal system, access to judicial or other procedures, or a right to claim compensation or other relief in respect of significant harm caused by such activities carried on in its territory.

Article 33
Settlement of disputes

1. In the event of a dispute between two or more parties concerning the interpretation or application of the present Convention, the parties concerned shall, in the absence of an applicable

agreement between them, seek a settlement of the dispute by peaceful means in accordance with the following provisions.

2. If the parties concerned cannot reach agreement by negotiation requested by one of them, they may jointly seek the good offices of, or request mediation or conciliation by, a third party, or make use, as appropriate, of any joint watercourse institutions that may have been established by them or agree to submit the dispute to arbitration or to the International Court of Justice.

3. Subject to the operation of paragraph 10, if after six months from the time of the request for negotiations referred to in paragraph 2, the parties concerned have not been able to settle their dispute through negotiation or any other means referred to in paragraph 2, the dispute shall be submitted, at the request of any of the parties to the dispute, to impartial fact-finding in accordance with paragraphs 4 to 9, unless the parties otherwise agree.

4. A Fact-finding Commission shall be established, composed of one member nominated by each party concerned and in addition a member not having the nationality of any of the parties concerned chosen by the nominated members who shall serve as Chairman.

5. If the members nominated by the parties are unable to agree on a Chairman within three months of the request for the establishment of the Commission, any party concerned may request the Secretary-General of the United Nations to appoint the Chairman who shall not have the nationality of any of the parties to the dispute or of any riparian State of the watercourse concerned. If one of the parties fails to nominate a member within three months of the initial request pursuant to paragraph 3, any other party concerned may request the Secretary-General of the United Nations to appoint a person who shall not have the nationality of any of the parties to the dispute or of any riparian State of the watercourse concerned. The person so appointed shall constitute a single-member Commission.

6. The Commission shall determine its own procedure.

7. The parties concerned have the obligation to provide the Commission with such information as it may require and, on request, to permit the Commission to have access to their respective territory and to inspect any facilities, plant, equipment, construction or natural feature relevant for the purpose of its inquiry.

8. The Commission shall adopt its report by a majority vote, unless it is a single-member Commission, and shall submit that report to the parties concerned setting forth its findings and the reasons therefor and such recommendations as it deems appropriate for an equitable solution of the dispute, which the parties concerned shall consider in good faith.

9. The expenses of the Commission shall be borne equally by the parties concerned.

10. When ratifying, accepting, approving or acceding to the present Convention, or at any time thereafter, a party which is not a regional economic integration organization may declare in a written instrument submitted to the depositary that, in respect of any dispute not resolved in accordance with paragraph 2, it recognizes as compulsory ipso facto, and without special agreement in relation to any party accepting the same obligation:

(*a*) Submission of the dispute to the International Court of Justice; and/or

(*b*) Arbitration by an arbitral tribunal established and operating, unless the parties to the dispute otherwise agreed, in accordance with the procedure laid down in the annex to the present Convention.

A party which is a regional economic integration organization may make a declaration with like effect in relation to arbitration in accordance with subparagraph (b).

PART VII.

FINAL CLAUSES

Article 34
Signature

The present Convention shall be open for signature by all States and by regional economic integration organizations from 21 May 1997 until 20 May 2000 at United Nations Headquarters in New York.

Article 35
Ratification, acceptance, approval or accession

1. The present Convention is subject to ratification, acceptance, approval or accession by States and by regional economic integration organizations. The instruments of ratification, acceptance, approval or accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

2. Any regional economic integration organization which becomes a Party to this Convention without any of its member States being a Party shall be bound by all the obligations under the Convention. In the case of such organizations, one or more of whose member States is a Party to this Convention, the organization and its member States shall decide on their respective responsibilities for the performance of their obligations under the Convention. In such cases, the organization and the member States shall not be entitled to exercise rights under the Convention concurrently.

3. In their instruments of ratification, acceptance, approval or accession, the regional economic integration organizations shall declare the extent of their competence with respect to the matters governed by the Convention. These organizations shall also inform the Secretary-General of the United Nations of any substantial modification in the extent of their competence.

Article 36
Entry into force

1. The present Convention shall enter into force on the ninetieth day following the date of deposit of the thirty-fifth instrument of ratification, acceptance, approval or accession with the Secretary-General of the United Nations.

2. For each State or regional economic integration organization that ratifies, accepts or approves the Convention or accedes thereto after the deposit of the thirty-fifth instrument of ratification,

acceptance, approval or accession, the Convention shall enter into force on the ninetieth day after the deposit by such State or regional economic integration organization of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

3. For the purposes of paragraphs 1 and 2, any instrument deposited by a regional economic integration organization shall not be counted as additional to those deposited by States.

Article 37
Authentic texts

The original of the present Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned Plenipotentiaries, being duly authorized thereto, have signed this Convention.

DONE at New York, this twenty-first day of May one thousand nine hundred and ninety-seven.

ANNEX

ARBITRATION

Article 1

Unless the parties to the dispute otherwise agree, the arbitration pursuant to article 33 of the Convention shall take place in accordance with articles 2 to 14 of the present annex.

Article 2

The claimant party shall notify the respondent party that it is referring a dispute to arbitration pursuant to article 33 of the Convention. The notification shall state the subject matter of arbitration and include, in particular, the articles of the Convention, the interpretation or application of which are at issue. If the parties do not agree on the subject matter of the dispute, the arbitral tribunal shall determine the subject matter.

Article 3

1. In disputes between two parties, the arbitral tribunal shall consist of three members. Each of the parties to the dispute shall appoint an arbitrator and the two arbitrators so appointed shall designate by common agreement the third arbitrator, who shall be the Chairman of the tribunal. The latter shall not be a national of one of the parties to the dispute or of any riparian State of the watercourse concerned, nor have his or her usual place of residence in the territory of one of these parties or such riparian State, nor have dealt with the case in any other capacity.

2. In disputes between more than two parties, parties in the same interest shall appoint one arbitrator jointly by agreement.

3. Any vacancy shall be filled in the manner prescribed for the initial appointment.

Article 4

1. If the Chairman of the arbitral tribunal has not been designated within two months of the appointment of the second arbitrator, the President of the International Court of Justice shall, at the request of a party, designate the Chairman within a further two-month period.

2. If one of the parties to the dispute does not appoint an arbitrator within two months of receipt of the request, the other party may inform the President of the International Court of Justice, who shall make the designation within a further two-month period.

Article 5

The arbitral tribunal shall render its decisions in accordance with the provisions of this Convention and international law.

Article 6

Unless the parties to the dispute otherwise agree, the arbitral tribunal shall determine its own rules of procedure.

Article 7

The arbitral tribunal may, at the request of one of the parties, recommend essential interim measures of protection.

Article 8

1. The parties to the dispute shall facilitate the work of the arbitral tribunal and, in particular, using all means at their disposal, shall:

(*a*) Provide it with all relevant documents, information and facilities; and

(*b*) Enable it, when necessary, to call witnesses or experts and receive their evidence.

2. The parties and the arbitrators are under an obligation to protect the confidentiality of any information they receive in confidence during the proceedings of the arbitral tribunal.

Article 9

Unless the arbitral tribunal determines otherwise because of the particular circumstances of the case, the costs of the tribunal shall be borne by the parties to the dispute in equal shares. The tribunal shall keep a record of all its costs, and shall furnish a final statement thereof to the parties.

Article 10

Any party that has an interest of a legal nature in the subject matter of the dispute which may be affected by the decision in the case, may intervene in the proceedings with the consent of the tribunal.

Article 11

The tribunal may hear and determine counterclaims arising directly out of the subject matter of the dispute.

Article 12

Decisions both on procedure and substance of the arbitral tribunal shall be taken by a majority vote of its members.

Article 13

If one of the parties to the dispute does not appear before the arbitral tribunal or fails to defend its case, the other party may request the tribunal to continue the proceedings and to make its award. Absence of a party or a failure of a party to defend its case shall not constitute a bar to the proceedings. Before rendering its final decision, the arbitral tribunal must satisfy itself that the claim is well founded in fact and law.

Article 14

1. The tribunal shall render its final decision within five months of the date on which it is fully constituted unless it finds it necessary to extend the time limit for a period which should not exceed five more months.

2. The final decision of the arbitral tribunal shall be confined to the subject matter of the dispute and shall state the reasons on which it is based. It shall contain the names of the members who have participated and the date of the final decision. Any member of the tribunal may attach a separate or dissenting opinion to the final decision.

3. The award shall be binding on the parties to the dispute. It shall be without appeal unless the parties to the dispute have agreed in advance to an appellate procedure.

4. Any controversy which may arise between the parties to the dispute as regards the interpretation or manner of implementation of the final decision may be submitted by either party for decision to the arbitral tribunal which rendered it.

___

ΣΥΜΒΑΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ ΤΩΝ ΧΡΗΣΕΩΝ ΤΩΝ ΔΙΕΘΝΩΝ ΥΔΑΤΟΡΕΥΜΑΤΩΝ ΠΛΗΝ ΕΚΕΙΝΩΝ ΠΟΥ ΑΦΟΡΟΥΝ ΤΗ ΝΑΥΣΙΠΛΟΪΑ

1997

Τα μέρη της παρούσας Σύμβασης,

Έχοντας επίγνωση της σημασίας των διεθνών υδατορευμάτων και των χρήσεών τους, πλήν εκείνων που αφορούν τη ναυσιπλοΐα, σε πολλές περιοχές του κόσμου,

Λαμβάνοντας υπ' όψιν το Άρθρο 13, παράγραφος 1(α) του Καταστατικού Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, το οποίο προβλέπει ότι η Γενική Συνέλευση θα αναλαμβάνει πρωτοβουλίες για μελέτες και θα προβαίνει σε συστάσεις με σκοπό να ενθαρρύνει την προοδευτική ανάπτυξη του διεθνούς δικαίου και την κωδικοποίησή του,

Θεωρώντας ότι η επιτυχής κωδικοποίηση και η προοδευτική ανάπτυξη κανόνων του διεθνούς δικαίου που αφορούν στις, πλην ναυσιπλοΐας, χρήσεις των διεθνών υδατορευμάτων θα συμβάλει στην προαγωγή και εφαρμογή των σκοπών και αρχών που τίθενται στα Άρθρα 1 και 2 του Καταστατικού Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών,

Λαμβάνοντας υπ' όψιν τα προβλήματα που επηρεάζουν πολλά διεθνή υδατορεύματα, τα οποία προκαλούνται, μεταξύ άλλων, από την αυξανόμενη ζήτηση και τη ρύπανση,

Εκφράζοντας την πεποίθηση ότι μία σύμβαση πλαίσιο θα διασφαλίσει την αξιοποίηση, ανάπτυξη, διατήρηση, διαχείριση και προστασία των διεθνών υδατορευμάτων και την προαγωγή της βέλτιστης και βιώσιμης χρήσης τους για την παρούσα και τις μελλοντικές γενεές,

Επιβεβαιώνοντας τη σημασία της διεθνούς συνεργασίας και καλής γειτονίας σε αυτόν τον τομέα,

Έχοντας επίγνωση της ιδιαίτερης κατάστασης και των αναγκών των αναπτυσσόμενων χωρών,

Λαμβάνοντας υπ' όψιν τις αρχές και συστάσεις που υιοθετήθηκαν από τη Διεθνή Διάσκεψη των Ηνωμένων Εθνών του 1992 για το Περιβάλλον και την Ανάπτυξη στη Διακήρυξη του Ρίο και την Ατζέντα 21,

Λαμβάνοντας, επίσης, υπ' όψιν τις υπάρχουσες διμερείς και πολυμερείς συμφωνίες σχετικά με τις πλην ναυσιπλοΐας χρήσεις των διεθνών υδατορευμάτων,

Αναγνωρίζοντας την πολύτιμη συνεισφορά των διεθνών οργανισμών, κυβερνητικών και μη κυβερνητικών, στην κωδικοποίηση και προοδευτική ανάπτυξη του διεθνούς δικαίου σε αυτόν τον τομέα,

Εκτιμώντας το έργο που έχει συντελεστεί από την Επιτροπή του Διεθνούς Δικαίου για το Δίκαιο των πλην ναυσιπλοΐας χρήσεων των διεθνών υδατορευμάτων,

Λαμβάνοντας υπ' όψιν την απόφαση 49/52 της Γενικής Συνέλευσης των Ηνωμένων εθνών της 9 Δεκεμβρίου 1994,

Συμφώνησαν στα ακόλουθα:

ΜΕΡΟΣ I

Εισαγωγή

Άρθρο 1

Σκοπός της παρούσας Σύμβασης

1. Η παρούσα Σύμβαση έχει εφαρμογή στις πλην ναυσιπλοΐας χρήσεις των διεθνών υδατορευμάτων και των υδάτων τους και στα μέτρα προστασίας, διατήρησης και διαχείρισης που σχετίζονται με τις χρήσεις αυτών των υδατορευμάτων και των υδάτων τους.

2. Οι χρήσεις ναυσιπλοΐας των διεθνών υδατορευμάτων δεν εμπίπτουν στο αντικείμενο της παρούσας Σύμβασης, εκτός από περιπτώσεις που οι χρήσεις που δεν σχετίζονται με τη ναυσιπλοΐα επηρεάζουν τη ναυσιπλοΐα ή επηρεάζονται από αυτή .

Άρθρο 2

Ορισμοί

Για τους σκοπούς της παρούσας Σύμβασης:

(α) «Υδατόρευμα» καλείται ένα σύστημα επιφανειακών και υπογείων υδάτων τα οποία αποτελούν λόγω της φυσικής τους σχέσης, ένα ενιαίο σύνολο με κατά κανόνα εκβολή σε κοινό καταληκτικό σημείο

(β) «Διεθνές υδατόρευμα» καλείται ένα υδατόρευμα, μέρη του οποίου βρίσκονται σε διαφορετικά Κράτη

(γ) «Κράτος υδατορεύματος» καλείται ένα Κράτος Μέρος της παρούσας Σύμβασης, στο έδαφος του οποίου βρίσκεται τμήμα διεθνούς υδατορεύματος, ή ένα Συμβαλλόμενο Μέρος που αποτελεί οργανισμό περιφερειακής οικονομικής ολοκλήρωσης, στο έδαφος ενός ή περισσοτέρων Κρατών Μερών του οποίου βρίσκεται μέρος διεθνούς υδατορεύματος

(δ) «Οργανισμός περιφερειακής οικονομικής ολοκλήρωσης» είναι ένας οργανισμός που αποτελείται από κυρίαρχα Κράτη μιας δεδομένης περιοχής, στον οποίο τα Κράτη Μέλη του έχουν μεταβιβάσει αρμοδιότητες για θέματα που διέπονται από την παρούσα Σύμβαση, και ο οποίος έχει δεόντως εξουσιοδοτηθεί σύμφωνα με τον εσωτερικό του κανονισμό, να υπογράφει, να επικυρώνει, να αποδέχεται, να εγκρίνει τη Σύμβαση ή να προσχωρεί σε αυτήν.

Άρθρο 3

Συμφωνίες περί υδατορευμάτων

1. Ελλείψει αντίθετης συμφωνίας, τίποτα απ' τα αναφερόμενα στην παρούσα Σύμβαση δεν επηρεάζει τα δικαιώματα ή τις υποχρεώσεις ενός Κράτους υδατορεύματος που απορρέουν από συμφωνίες που ισχύουν γι' αυτό κατά την ημερομηνία κατά την οποία έγινε μέρος της παρούσας Σύμβασης.

2. Παρά τις διατάξεις της παραγράφου 1, συμβαλλόμενα σε συμφωνίες της παραγράφου 1 μέρη μπορούν, όπου απαιτείται, να εξετάσουν την εναρμόνιση τέτοιων συμφωνιών με τις βασικές αρχές της παρούσας Σύμβασης.

3. Κράτη υδατορευμάτων μπορούν να συνάπτουν μία ή περισσότερες συμφωνίες, εφεξής καλούμενες «συμφωνίες περί υδατορευμάτων» οι οποίες εφαρμόζουν και προσαρμόζουν τις προβλέψεις της παρούσας Σύμβασης στα χαρακτηριστικά και χρήσεις ενός συγκεκριμένου διεθνούς υδατορεύματος ή μέρους αυτού.

4. Όπου συνάπτεται συμφωνία περί υδατορευμάτων μεταξύ δύο ή περισσοτέρων Κρατών υδατορευμάτων, η συμφωνία θα πρέπει να καθορίζει τα ύδατα στα οποία εφαρμόζεται. Μία τέτοια συμφωνία μπορεί να αφορά ολόκληρο ή τμήμα του διεθνούς υδατορεύματος, ή ένα συγκεκριμένο έργο, πρόγραμμα ή χρήση, εκτός εάν η συμφωνία επηρεάζει δυσμενώς, σε σημαντικό βαθμό, τη χρήση των υδάτων του υδατορεύματος από ένα ή περισσότερα Κράτη του υδατορεύματος, χωρίς τη ρητή συναίνεσή τους.

5. Όταν ένα Κράτος υδατορεύματος κρίνει ότι απαιτείται προσαρμογή και εφαρμογή των διατάξεων της παρούσας Σύμβασης λόγω των χαρακτηριστικών και χρήσεων ενός συγκεκριμένου διεθνούς υδατορεύματος, τα Κράτη του υδατορεύματος θα πρέπει να διαβουλεύονται με σκοπό να διαπραγματευθούν με καλή πίστη αποσκοπώντας στη σύναψη συμφωνίας ή συμφωνιών για το υδατόρευμα.

6. Όταν μερικά αλλά όχι όλα τα Κράτη ενός συγκεκριμένου διεθνούς υδατορεύματος αποτελούν μέρη μιας συμφωνίας, τίποτα από τα αναφερόμενα σε αυτή τη συμφωνία δεν θα επηρεάσει τα δικαιώματα και υποχρεώσεις που απορρέουν από την παρούσα Σύμβαση για τα Κράτη του υδατορεύματος που δεν είναι μέρη της εν λόγω συμφωνίας.

Άρθρο 4

Συμβαλλόμενα Μέρη των συμφωνιών περί υδατορευμάτων

1. Κάθε Κράτος υδατορεύματος δικαιούται να συμμετέχει στη διαπραγμάτευση και να καταστεί συμβαλλόμενο μέρος σε οποιαδήποτε συμφωνία υδατορεύματος που εφαρμόζεται σε ολόκληρο το διεθνές υδατόρευμα, καθώς και να συμμετέχει σε οποιεσδήποτε σχετικές διαβουλεύσεις.

2. Ένα Κράτος υδατορεύματος του οποίου η χρήση ενός διεθνούς υδατορεύματος μπορεί να επηρεαστεί σε σημαντικό βαθμό από την εφαρμογή μιας προτεινόμενης συμφωνίας που εφαρμόζεται μόνο σε ένα τμήμα του υδατορεύματος ή σε συγκεκριμένο έργο πρόγραμμα ή χρήση, δικαιούται να συμμετέχει σε διαβουλεύσεις σχετικά με αυτή τη συμφωνία και, όπου χρειάζεται, στη καλόπιστη διαπραγμάτευσή της με σκοπό να καταστεί Μέρος της, στον βαθμό που η χρήση του επηρεάζεται από αυτή.

ΜΕΡΟΣ ΙΙ

Γενικές Αρχές

Άρθρο 5

Δίκαιη και εύλογη χρήση και συμμετοχή

1. Τα Κράτη υδατορεύματος πρέπει να χρησιμοποιούν το διεθνές υδατόρευμα που βρίσκεται στο έδαφός τους με δίκαιο και εύλογο τρόπο. Συγκεκριμένα, η χρήση και αξιοποίηση ενός διεθνούς υδατορεύματος από τα Κράτη του υδατορεύματος πρέπει να στοχεύει στη βέλτιστη και βιώσιμη χρήση του και των ωφελημάτων του λαμβάνοντας υπ' όψιν τα συμφέροντα των ενδιαφερόμενων Κρατών υδατορεύματος και με τρόπο που να εξασφαλίζειτην επαρκή προστασία του υδατορεύματος.

2. Τα Κράτη του υδατορεύματος πρέπει να συμμετέχουν στη χρήση, ανάπτυξη και προστασία ενός διεθνούς υδατορεύματος με δίκαιο και εύλογο τρόπο. Αυτή η συμμετοχή περιλαμβάνει τόσο το δικαίωμα χρήσης του υδατορεύματος, όσο και το καθήκον συνεργασίας για την προστασία και ανάπτυξή του, όπως προβλέπεται από την παρούσα Σύμβαση.

Άρθρο 6

Παράγοντες σχετικοί με τη δίκαιη και εύλογη χρήση

1. Η χρήση ενός διεθνούς υδατορεύματος με δίκαιο και εύλογο τρόπο με την έννοια του άρθρου 5 απαιτεί τη λήψη υπ' όψιν όλων των σχετικών παραγόντων και συνθηκών, συμπεριλαμβανομένων:

α) Γεωγραφικών, υδρογραφικών, υδρολογικών, κλιματικών, οικολογικών και άλλων σχετικών με τη φύση παραγόντων

β) Των κοινωνικών και οικονομικών αναγκών των εμπλεκομένων Κρατών του υδατορεύματος.

γ) Του πληθυσμού που εξαρτάται από το υδατόρευμα σε κάθε Κράτος του υδατορεύματος.

δ)Των συνεπειών επί ενός Κράτους της χρήσης ή χρήσεων των υδατορευμάτων από ένα άλλο Κράτος του υδατορεύματος.

ε) Των υφιστάμενων και δυνητικών χρήσεων του υδατορεύματος.

στ) Της διατήρησης, προστασίας, ανάπτυξης και οικονομίας της χρήσης των υδατικών πόρων του υδατορεύματος και του κόστους των μέτρων που λαμβάνονται προς τούτο.

ζ) Της διαθεσιμότητας εναλλακτικών λύσεων, ισοδύναμης αξίας, σε σχέση με συγκεκριμένη σχεδιαζόμενη ή υφιστάμενη χρήση.

2. Κατά την εφαρμογή του άρθρου 5 ή της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου, τα Κράτη του υδατορεύματος πρέπει, όταν απαιτείται, να προσέρχονται σε διαβουλεύσεις με πνεύμα συνεργασίας.

3. Το βάρος που πρέπει να δίδεται σε κάθε παράγοντα θα καθορίζεται από τη σημασία του σε σχέση με άλλους σχετικούς παράγοντες. Κατά τον καθορισμό της δίκαιης και εύλογης χρήσης, όλοι οι σχετικοί παράγοντες πρέπει να εξετάζονται από κοινού και να εξάγεται συμπέρασμα που να στηρίζεται στο σύνολο αυτών.

Άρθρο 7

Υποχρέωση μη πρόκλησης σημαντικής βλάβης

1. Τα Κράτη του υδατορεύματος πρέπει, όταν χρησιμοποιούν ένα διεθνές υδατόρευμα στο έδαφός τους, να λαμβάνουν όλα τα αναγκαία μέτρα ώστε να αποτρέψουν την πρόκληση σημαντικής βλάβης σε άλλα Κράτη του.

2. Σε περίπτωση ωστόσο που προκληθεί σημαντική βλάβη σε άλλο Κράτος του υδατορεύματος, τα Κράτη που προκαλούν αυτή τη βλάβη κατά τη χρήση των διεθνών υδάτων πρέπει, εφόσον δεν έχει συναφθεί συμφωνία γι' αυτή τη χρήση, να λαμβάνουν όλα τα αναγκαία μέτρα, λαμβάνοντας ιδιαίτερα υπ' όψιν τις διατάξεις των άρθρων 5 και 6, σε συμφωνία με το Κράτος που επηρεάζεται, ώστε να εξαλείψουν ή να μειώσουν τις συνέπειες μιας τέτοιας βλάβης και όπου απαιτείται, να συζητήσουν το θέμα της αποζημίωσης.

Άρθρο 8

Γενική υποχρέωση συνεργασίας

1. Τα Κράτη του υδατορεύματος πρέπει να συνεργάζονται βάσει της κυρίαρχης ισότητας, της εδαφικής ακεραιότητας, της αμοιβαίας ωφέλειας και της καλής πίστης, προκειμένου να επιτύχουν τη βέλτιστη χρήση και την επαρκή προστασία ενός διεθνούς υδατορεύματος.

2. Κατά τον καθορισμό της μορφής αυτής της συνεργασίας, τα Κράτη του υδατορεύματος μπορούν να εξετάσουν την ίδρυση κοινών μηχανισμών και επιτροπών, εάν κριθεί αναγκαίο, ώστε να διευκολύνουν τη συνεργασία για τη λήψη σχετικών μέτρων και διαδικασιών, υπό το φως της εμπειρίας που έχουν αποκομίσει από τη μέχρι τώρα συνεργασία τους σε υφιστάμενους κοινούς μηχανισμούς και επιτροπές σε διάφορες περιοχές.

Άρθρο 9

Τακτική ανταλλαγή στοιχείων και πληροφοριών

1. Δυνάμει του άρθρου 8, τα Κράτη του υδατορέματος πρέπει σε τακτική βάση να ανταλλάσσουν άμεσα διαθέσιμα στοιχεία και πληροφορίες για την κατάσταση του υδατορεύματος, ιδίως στοιχεία υδρολογικής, μετεωρολογικής, υδρογεωλογικής και οικολογικής φύσεως που σχετίζονται με την ποιότητα των υδάτων, καθώς και με σχετικές προβλέψεις.

2. Εάν ένα Κράτος του υδατορεύματος καλείται από άλλο Κράτος του υδατορεύματος να παράσχει στοιχεία ή πληροφορίες που δεν είναι άμεσα διαθέσιμα, πρέπει να καταβάλει κάθε προσπάθεια να συμμορφωθεί με το αίτημα αλλά μπορεί να θέσει ως όρο για τη συμμόρφωσή του την κάλυψη από το αιτούν Κράτος των εύλογων δαπανών συλλογής και, όπου απαιτείται, επεξεργασίας αυτών των στοιχείων ή πληροφοριών.

3. Τα Κράτη του υδατορεύματος πρέπει να καταβάλουν κάθε προσπάθεια να συλλέγουν και, όπου απαιτείται, να επεξεργάζονται στοιχεία και πληροφορίες, κατά τρόπο που να διευκολύνει τη χρησιμοποίησή τους από τα άλλα Κράτη του υδατορεύματος προς τα οποία αυτά κοινοποιούνται.

Άρθρο 10

Σχέση μεταξύ διαφορετικών ειδών χρήσης

1. Ελλείψει αντίθετης συμφωνίας ή εθίμου, καμία χρήση ενός διεθνούς υδατορεύματος, αφ' εαυτής, δεν απολαμβάνει προτεραιότητας έναντι άλλων χρήσεων.

2. Σε περίπτωση σύγκρουσης μεταξύ των χρήσεων ενός διεθνούς υδατορεύματος, αυτή θα επιλύεται βάσει των άρθρων 5 έως 7, λαμβάνοντας ιδιαίτερη μέριμνα για τις απαιτήσεις των ζωτικών ανθρώπινων αναγκών.

ΜΕΡΟΣ ΙΙΙ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΖΟΜΕΝΑ ΜΕΤΡΑ

Άρθρο 11

Πληροφορίες σχετικά με προγραμματιζόμενα μέτρα

Τα Κράτη του υδατορεύματος πρέπει να ανταλλάσσουν πληροφορίες και να διαβουλεύονται μεταξύ τους και, αν είναι αναγκαίο, να διαπραγματεύονται για τις πιθανές συνέπειες προγραμματιζόμενων μέτρων στη κατάσταση ενός διεθνούς υδατορεύματος.

Άρθρο 12

Ειδοποίηση σχετικά με τα προγραμματιζόμενα μέτρα που έχουν πιθανές δυσμενείς συνέπειες

Ένα Κράτος του υδατορεύματος, πριν εφαρμόσει ή επιτρέψει την εφαρμογή των προγραμματιζόμενων μέτρων που μπορεί να έχουν σημαντικές δυσμενείς συνέπειες σε άλλα Κράτη του υδατορεύματος, πρέπει να προβεί σε έγκαιρη ειδοποίηση των άλλων Κρατών σχετικά με αυτά. Η ειδοποίηση αυτή πρέπει να συνοδεύεται από διαθέσιμα τεχνικά στοιχεία και πληροφορίες, συμπεριλαμβανομένων των αποτελεσμάτων κάθε μελέτης περιβαλλοντικών επιπτώσεων, ώστε να δώσει τη δυνατότητα στα ειδοποιούμενα Κράτη να αξιολογήσουν τις πιθανές συνέπειες των προγραμματιζόμενων μέτρων.

Άρθρο 13

Προθεσμία απάντησης στην ειδοποίηση

Ελλείψει αντίθετης συμφωνίας:

(α) Ένα Κράτος του υδατορεύματος που προβαίνει σε ειδοποίηση σύμφωνα με το άρθρο 12 πρέπει να δίνει στα ειδοποιούμενα Κράτη μία προθεσμία έξι μηνών, προκειμένου να μελετήσουν και να αξιολογήσουν τις πιθανές

συνέπειες των προγραμματιζόμενων μέτρων και να κοινοποιήσουν τα πορίσματά τους σε αυτό.

(β) Η προθεσμία αυτή μπορεί, ύστερα από αίτημα του ειδοποιούμενου Κράτους για το οποίο η αξιολόγηση των προγραμματιζόμενων μέτρων παρουσιάζει ιδιαίτερη δυσκολία, να παραταθεί για διάστημα έξι μηνών.

Άρθρο 14

Υποχρεώσεις του ειδοποιούντος Κράτους κατά την προθεσμία απάντησης

Κατά την προβλεπόμενη στο άρθρο 13 προθεσμία, το ειδοποιούν Κράτος:

(α) Πρέπει να συνεργάζεται με τα ειδοποιούμενα Κράτη παρέχοντάς τους, ύστερα από αίτημά τους, κάθε πρόσθετο στοιχείο και πληροφορία που είναι διαθέσιμα και αναγκαία για να γίνει ορθή αξιολόγηση, και

(β) Πρέπει να μην εφαρμόζει ή επιτρέπει την εφαρμογή των προγραμματιζόμενων μέτρων χωρίς τη συναίνεση των ειδοποιούμενων Κρατών.

Άρθρο 15

Απάντηση στην ειδοποίηση

Τα ειδοποιούμενα Κράτη πρέπει να κοινοποιούν τα πορίσματά τους στο ειδοποιούν Κράτος χωρίς καθυστέρηση μέσα στην προβλεπόμενη στο άρθρο 13 προθεσμία. Αν ένα ειδοποιούμενο Κράτος διαπιστώσει ότι η εφαρμογή των προγραμματιζόμενων μέτρων είναι ασύμβατη με τις διατάξεις των άρθρων 5 έως 7, πρέπει να επισυνάψει στην απάντησή του μία τεκμηριωμένη έκθεση, στην οποία να διατυπώνει τους λόγους αυτής της διαπίστωσης.

Άρθρο 16

Παράλειψη απάντησης στην ειδοποίηση

1. Εάν, εντός της προβλεπόμενης στο άρθρο 13 προθεσμίας, το ειδοποιούν Κράτος δεν λάβει απάντηση σύμφωνα με το άρθρο 15, μπορεί, υποκείμενο στις υποχρεώσεις των άρθρων 5 και 7, να προχωρήσει στην εφαρμογή των προγραμματιζόμενων μέτρων, σύμφωνα με την ειδοποίηση και τα άλλα στοιχεία και πληροφορίες που έχει γνωστοποιήσει στα ειδοποιούμενα Κράτη.

2. Κάθε αξίωση αποζημίωσης από ένα ειδοποιούμενο Κράτος το οποίο παρέλειψε να απαντήσει εντός της προβλεπόμενης στο άρθρο 13 προθεσμίας μπορεί να συμψηφισθεί με τα έξοδα στα οποία θα υποβληθεί το ειδοποιούν Κράτος για δράσεις που θα αναλάβει μετά την εκπνοή της προθεσμίας απάντησης και τις οποίες δεν θα είχε αναλάβει εάν το ειδοποιούμενο Κράτος είχε προβάλει αντιρρήσεις εντός της προθεσμίας.

Άρθρο 17

Διαβουλεύσεις και διαπραγματεύσεις σχετικά με τα προγραμματιζόμενα μέτρα

1. Εάν, σύμφωνα με το άρθρο 15, δοθεί απάντηση ότι η εφαρμογή των προγραμματιζόμενων μέτρων είναι ασύμβατη με τα όσα προβλέπονται στα άρθρα 5 ή 7, το ειδοποιούν Κράτος και το Κράτος που δίδει την απάντηση πρέπει να προσέλθουν σε διαβουλεύσεις και, εάν είναι αναγκαίο, διαπραγματεύσεις με στόχο να καταλήξουν σε δίκαιη επίλυση του ζητήματος.

2. Κατά τη διεξαγωγή των διαβουλεύσεων και διαπραγματεύσεων κάθε Κράτος πρέπει καλόπιστα να λαμβάνει ευλόγως υπ' όψιν τα δικαιώματα και έννομα συμφέροντα του άλλου Κράτους.

3. Κατά τη διάρκεια των διαβουλεύσεων και διαπραγματεύσεων, το ειδιοποιούν Κράτος, εφόσον ζητηθεί από το ειδοποιούμενο Κράτος κατά τον χρόνο που δίδει την απάντησή του, απέχει από την εφαρμογή ή δεν επιτρέπει την εφαρμογή των προγραμματιζόμενων μέτρων για μια περίοδο έξι μηνών, εκτός εάν συμφωνηθεί διαφορετικά.

Άρθρο 18

Διαδικασίες σε περίπτωση έλλειψης ειδοποίησης

1. Εάν ένα Κράτος του υδατορεύματος έχει βάσιμους λόγους να πιστεύει ότι άλλο Κράτος του υδατορεύματος προγραμματίζει μέτρα που μπορεί να έχουν σημαντική δυσμενή επίπτωση σε αυτό, το πρώτο Κράτος μπορεί να ζητήσει από το δεύτερο να εφαρμόσει τις διατάξεις του άρθρου 12. Το αίτημα αυτό πρέπει να συνοδεύεται από τεκμηριωμένη έκθεση που να διατυπώνει αυτούς τους λόγους.

2. Σε περίπτωση που το Κράτος που προγραμματίζει τα μέτρα θεωρήσει ότι παρ'όλα αυτά δεν υποχρεούται να προβεί σε ειδοποίηση σύμφωνα με το άρθρο 12, πρέπει να ενημερώσει σχετικά το άλλο Κράτος, παρέχοντας μία τεκμηριωμένη έκθεση που να αναλύει τους λόγους αυτής της διαπίστωσης. Εάν η διαπίστωση αυτή δεν ικανοποιεί το άλλο Κράτος, τότε ύστερα από αίτημά του τα δύο Κράτη πρέπει άμεσα να προσέλθουν σε διαβουλεύσεις και διαπραγματεύσεις κατά τον τρόπο που υποδεικνύεται στις παραγράφους 1 και 2 του άρθρου 17.

3. Κατά τη διάρκεια των διαβουλεύσεων και διαπραγματεύσεων, το Κράτος που προγραμματίζει τα μέτρα πρέπει, εφόσον του ζητηθεί από το άλλο Κράτος κατά το διάστημα που ζητείται η έναρξη διαβουλεύσεων και διαπραγματεύσεων, να απέχει από την εφαρμογή ή να μην επιτρέψει την εφαρμογή αυτών των μέτρων για μια περίοδο έξι μηνών, εκτός εάν συμφωνηθεί διαφορετικά.

Άρθρο 19

Επείγουσα εφαρμογή των προγραμματιζόμενων μέτρων

1. Σε περίπτωση που υπάρχει κατεπείγουσα ανάγκη να εφαρμοστούν τα προγραμματιζόμενα μέτρα για να προστατευτεί η ανθρώπινη υγεία, η δημόσια ασφάλεια ή άλλα εξίσου σημαντικά συμφέροντα, το Κράτος που προγραμματίζει τα μέτρα μπορεί, με την επιφύλαξη των άρθρων 5 και 7, να προχωρήσει αμέσως στην εφαρμογή τους, παρά τις διατάξεις του άρθρου 14 και της παραγράφου 3 του άρθρου 17.

2. Σε αυτή την περίπτωση, πρέπει αμελλητί να κοινοποιηθεί στα άλλα Κράτη του υδατορεύματος που αναφέρονται στο άρθρο 12 μία επίσημη δήλωση του επείγοντος χαρακτήρα των μέτρων συνοδευόμενη από τα σχετικά στοιχεία και πληροφορίες.

3. Το Κράτος που προγραμματίζει τα μέτρα πρέπει, εφόσον του ζητηθεί από οποιοδήποτε εκ των αναφερόμενων στην παράγραφο 2 Κρατών, να προσέρχεται αμέσως σε διαβουλεύσεις και διαπραγματεύσεις με αυτό, όπως υποδεικνύεται στις παραγράφους 1 και 2 του άρθρου 17.

ΜΕΡΟΣ IV

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ, ΔΙΑΤΗΡΗΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ

Άρθρο 20

Προστασία και διατήρηση των οικοσυστημάτων

Τα Κράτη του υδατορεύματος πρέπει μεμονωμένα, και όπου απαιτείται από κοινού, να προστατεύουν και να διατηρούν τα οικοσυστήματα των διεθνών υδατορευμάτων.

Άρθρο 21

Πρόληψη, μείωση και έλεγχος της ρύπανσης

1. Για τις ανάγκες του παρόντος άρθρου, «ρύπανση ενός διεθνούς υδατορεύματος» καλείται κάθε επιβλαβής αλλοίωση της σύνθεσης ή της ποιότητας των υδάτων ενός διεθνούς υδατορεύματος, η οποία προέρχεται άμεσα ή έμμεσα από ανθρωπογενή δραστηριότητα.

2. Τα Κράτη του υδατορεύματος πρέπει, μεμονωμένα, και όπου απαιτείται, από κοινού να προλαμβάνουν, μειώνουν και ελέγχουν τη ρύπανση ενός διεθνούς υδατορεύματος που μπορεί να προκαλέσει σημαντική βλάβη σε άλλα Κράτη του υδατορεύματος ή στο περιβάλλον τους, συμπεριλαμβανομένης της βλάβης στην ανθρώπινη ζωή ή ασφάλεια, στη χρήση των υδάτων για οποιονδήποτε ωφέλιμο σκοπό ή στους ζώντες οργανισμούς του υδατορεύματος. Τα Κράτη του υδατορεύματος πρέπει να λάβουν μέτρα ώστε να εναρμονίσουν τις πολιτικές τους σε αυτή τη κατεύθυνση.

3. Τα Κράτη του υδατορεύματος πρέπει, εφόσον ζητηθεί από οποιοδήποτε από αυτά, να διαβουλεύονται με σκοπό να καταλήξουν σε αμοιβαία αποδεκτά μέτρα και μεθόδους πρόληψης, μείωσης και ελέγχου της ρύπανσης ενός διεθνούς υδατορεύματος όπως:

(α) Να θέσουν κοινούς στόχους και κριτήρια για την ποιότητα των υδάτων,

(β) Να καθιερώσουν τεχνικές και πρακτικές για την αντιμετώπιση της ρύπανσης από σημειακές και μη σημειακές πηγές

(γ) Να καθιερώσουν κατάλογο ουσιών των οποίων η εισαγωγή στα ύδατα ενός διεθνούς υδατορεύματος πρέπει να απαγορεύεται, περιορίζεται, ερευνάται ή παρακολουθείται.

Άρθρο 22

Εισαγωγή ξενικών ή νέων ειδών

Τα Κράτη του υδατορεύματος πρέπει να λάβουν όλα τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να αποτρέψουν την εισαγωγή ειδών, ξενικών ή νέων, σε ένα διεθνές υδατόρευμα η οποία μπορεί να επιφέρει δυσμενείς συνέπειες στο οικοσύστημα του υδατορεύματος με αποτέλεσμα την πρόκληση σημαντικής βλάβης σε άλλα Κράτη του υδατορεύματος.

Άρθρο 23

Προστασία και διατήρηση του θαλασσίου περιβάλλοντος

Τα Κράτη του υδατορεύματος πρέπει μεμονωμένα και όπου απαιτείται, σε συνεργασία με άλλα Κράτη, να λαμβάνουν όλα τα μέτρα που αφορούν ένα διεθνές υδατόρευμα και τα οποία είναι αναγκαία για την προστασία και διατήρηση του θαλασσίου περιβάλλοντος, συμπεριλαμβανομένων των εκβολών των ποταμών, λαμβάνοντας υπ' όψιν τους γενικά αποδεκτούς κανόνες και πρότυπα.

Άρθρο 24

Διαχείριση

1. Τα Κράτη του υδατορεύματος πρέπει, εφόσον ζητηθεί από οποιοδήποτε από αυτά, να προσέρχονται σε διαβουλεύσεις σχετικά με τη διαχείριση ενός διεθνούς υδατορεύματος, οι οποίες μπορεί να περιλαμβάνουν την καθιέρωση ενός κοινού μηχανισμού διαχείρισης.

2. Για τις ανάγκες του παρόντος άρθρου, με τον όρο «διαχείριση» νοείται, ειδικότερα:

(α) Ο σχεδιασμός της βιώσιμης ανάπτυξης ενός διεθνούς υδατορεύματος και η εξασφάλιση της εφαρμογής των εγκεκριμένων μέτρων και

(β) Η προαγωγή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο της ορθολογικής και βέλτιστης χρήσης, προστασίας και ελέγχου του υδατορεύματος.

Άρθρο 25

Ρύθμιση

1. Τα Κράτη του υδατορεύματος πρέπει να συνεργάζονται, και όπου απαιτείται να αποκρίνονται στις ανάγκες ή στις ευκαιρίες για ρύθμιση της ροής των υδάτων του διεθνούς υδατορεύματος.

2. Εάν δεν συμφωνηθεί κάτι αντίθετο, τα Κράτη του υδατορεύματος πρέπει να συμμετέχουν επί ίσοις όροις στην κατασκευή και συντήρηση ή στη χρηματοδότηση των έργων ρύθμισης, τα οποία συμφώνησαν να εκτελέσουν.

3. Για τις ανάγκες του παρόντος άρθρου ως «ρύθμιση» νοείται η χρήση υδραυλικών έργων ή άλλων συνεχιζόμενων μέτρων που μεταβάλλουν, τροποποιούν, ή ελέγχουν τη ροή των υδάτων ενός διεθνούς υδατορεύματος.

Άρθρο 26

Εγκαταστάσεις

1. Κάθε Κράτος του υδατορεύματος, εντός των χωρικών του ορίων, πρέπει να καταβάλλει κάθε προσπάθεια για τη διατήρηση και προστασία των εγκαταστάσεων, υποδομών και άλλων έργων που σχετίζονται με ένα διεθνές υδατόρευμα.

2. Τα Κράτη ενός υδατορεύματος, ύστερα από αίτημα κάποιου εξ αυτών, το οποίο έχει εύλογη υπόνοια να πιστεύει ότι μπορεί να υποστεί σημαντικές δυσμενείς συνέπειες, προσέρχονται σε διαβουλεύσεις που αποσκοπούν:

(α) Στην ασφαλή λειτουργία και συντήρηση των εγκαταστάσεων, υποδομών ή άλλων έργων που σχετίζονται με ένα διεθνές υδατόρευμα και

(β) Στην προστασία των εγκαταστάσεων, υποδομών ή άλλων έργων από ενέργειες εκ προθέσεως ή εξ αμελείας ή από τις δυνάμεις της φύσης.

ΜΕΡΟΣ V

ΕΠΙΒΛΑΒΕΙΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΑΓΚΗΣ

Άρθρο 27

Πρόληψη και μετριασμός των επιβλαβών καταστάσεων

Τα Κράτη του υδατορεύματος πρέπει, μεμονωμένα και, όπου απαιτείται από κοινού, να λαμβάνουν όλα τα αναγκαία μέτρα πρόληψης ή μετριασμού των πιθανών επιβλαβών καταστάσεων στο διεθνές υδατόρευμα, είτε είναι αποτέλεσμα φυσικών αιτίων είτε ανθρωπίνων ενεργειών όπως πλημμύρες ή παγετώνες, ασθένειες μεταδιδόμενες με το νερό, μεταφορά φερτών, διάβρωση, διείσδυση θαλασσινού νερού, ξηρασία ή απερήμωση.

Άρθρο 28

Καταστάσεις εκτάκτου ανάγκης

1. Για τις ανάγκες του παρόντος άρθρου ως «έκτακτη ανάγκη» νοείται μία κατάσταση που προκαλεί ή αποτελεί άμεση απειλή πρόκλησης, σοβαρής βλάβης σε Κράτη του υδατορεύματος ή άλλα Κράτη και η οποία επέρχεται ξαφνικά από φυσικές αιτίες, όπως πλημμύρες, θραύση πάγων, καθιζήσεις εδαφών ή σεισμούς, ή από ανθρώπινες ενέργειες, όπως βιομηχανικά ατυχήματα.

2. Ένα Κράτος του υδατορεύματος πρέπει, αμελλητί και με το ταχύτερο δυνατό διαθέσιμο μέσο, να ειδοποιήσει τα πιθανόν επηρεαζόμενα Κράτη και τους αρμόδιους διεθνείς οργανισμούς για οποιαδήποτε κατάσταση έκτακτης ανάγκης συμβαίνει στο έδαφος του.

3. Ένα Κράτος του υδατορεύματος στα χωρικά όρια του οποίου δημιουργείται κάποια κατάσταση εκτάκτου ανάγκης πρέπει, σε συνεργασία με τα Κράτη που πιθανώς επηρεάζονται και, όπου απαιτείται, με τους αρμόδιους διεθνείς οργανισμούς, να λάβει άμεσα όλα τα ενδεδειγμένα από τις περιστάσεις μέτρα για την πρόληψη, το μετριασμό και την εξάλειψη των επιβλαβών επιπτώσεων της κατάστασης ανάγκης.

4. Όταν αυτό απαιτείται, τα Κράτη του υδατορεύματος, πρέπει από κοινού να καταρτίζουν σχέδια εκτάκτου ανάγκης για να ανταποκριθούν στις καταστάσεις εκτάκτου ανάγκης, σε συνεργασία, όπου απαιτείται, με άλλα Κράτη που πιθανώς επηρεάζονται και με τους αρμόδιους διεθνείς οργανισμούς.

ΜΕΡΟΣ VI

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρο 29

Διεθνή υδατορεύματα και εγκαταστάσεις σε καιρό ένοπλης σύρραξης

Τα διεθνή υδατορεύματα και οι σχετικές εγκαταστάσεις, υποδομές και άλλα έργα, απολαμβάνουν της προστασίας που προβλέπεται από τις αρχές και κανόνες του διεθνούς δικαίου που εφαρμόζονται σε διεθνείς και μη διεθνείς ένοπλες συρράξεις και απαγορεύεται να χρησιμοποιούνται κατά παράβαση αυτών των αρχών και κανόνων.

Άρθρο 30

Έμμεσες διαδικασίες

Σε περιπτώσεις που υπάρχουν σοβαρά εμπόδια στην άμεση επαφή μεταξύ των Κρατών του υδατορεύματος, τα ενδιαφερόμενα Κράτη πρέπει να εκπληρώνουν τις υποχρεώσεις συνεργασίας που προβλέπονται στην παρούσα Σύμβαση, συμπεριλαμβανομένης της ανταλλαγής στοιχείων και πληροφοριών, της προειδοποίησης, της επικοινωνίας, των διαβουλεύσεων και διαπραγματεύσεων, μέσω μιας έμμεσης διαδικασίας την οποία έχουν αποδεχτεί.

Άρθρο 31

Στοιχεία και πληροφορίες ζωτικής σημασίας για την εθνική άμυνα ή ασφάλεια

Τίποτα από όσα αναφέρονται στην παρούσα Σύμβαση δεν υποχρεώνει ένα Κράτος του υδατορεύματος να παράσχει στοιχεία και πληροφορίες που είναι ζωτικής σημασίας για την εθνική του άμυνα ή ασφάλεια. Ωστόσο, αυτό το Κράτος πρέπει να συνεργάζεται καλόπιστα με τα άλλα Κράτη του υδατορεύματος με σκοπό να παράσχει όσο το δυνατόν περισσότερες πληροφορίες υπ' αυτές τις συνθήκες.

Άρθρο 32

Απαγόρευση διακρίσεων

Για την προστασία των συμφερόντων των προσώπων, φυσικών ή νομικών, που υπέστησαν ή απειλούνται σοβαρά να υποστούν σημαντική διασυνοριακή βλάβη ως αποτέλεσμα δραστηριοτήτων που σχετίζονται με ένα διεθνές υδατόρευμα, τα Κράτη του υδατορεύματος δεν πρέπει να κάνουν διακρίσεις βάσει εθνικότητας ή κατοικίας ή τόπου πρόκλησης της βλάβης, προκειμένου να παράσχουν σε αυτά τα πρόσωπα, σύμφωνα με το δικό τους νομικό σύστημα, πρόσβαση σε δικαστικές ή άλλες διαδικασίες, ή το δικαίωμα να αξιώσουν αποζημίωση ή άλλη επανόρθωση λόγω σημαντικής βλάβης που προκλήθηκε από τις δραστηριότητες που έλαβαν χώρα στο έδαφός τους, εκτός αν τα εν λόγω Κράτη του υδατορεύματος έχουν συμφωνήσει διαφορετικά.

Άρθρο 33

Επίλυση διαφορών

1. Σε περίπτωση διαφοράς μεταξύ δύο ή περισσοτέρων Μερών σχετικά με την ερμηνεία ή την εφαρμογή της παρούσας Σύμβασης, τα ενδιαφερόμενα Μέρη, ελλείψει εφαρμόσιμης συμφωνίας μεταξύ τους, θα αναζητήσουν την επίλυση της διαφοράς τους με ειρηνικά μέσα σύμφωνα με τις ακόλουθες προβλέψεις.

2. Εάν τα ενδιαφερόμενα Μέρη δεν μπορούν να καταλήξουν σε συμφωνία μέσω διαπραγματεύσεων που ζήτησε ένα από αυτά, μπορούν να αναζητήσουν από κοινού τη βοήθεια, διαμεσολάβηση ή συμβιβασμό από ένα τρίτο Μέρος, ή να χρησιμοποιήσουν, αν απαιτείται, κάποιον κοινό θεσμό που έχουν τυχόν εγκαθιδρύσει για το υδατόρευμα ή να συμφωνήσουν στο να υποβληθεί η διαφορά τους σε διαιτησία ή στο Διεθνές Δικαστήριο

3. Με την επιφύλαξη της παραγράφου 10, εάν μετά το πέρας των έξι μηνών από την υποβολή αιτήματος διαπραγματεύσεων κατά την παράγραφο 2, τα ενδιαφερόμενα Μέρη δεν έχουν κατορθώσει να επιλύσουν τη διαφορά τους μέσω διαπραγματεύσεων ή άλλων αναφερόμενων στην παράγραφο 2 μέσων, η διαφορά θα υποβάλλεται, αν το ζητήσει οποιοδήποτε από τα εμπλεκόμενα μέρη, σε επιτροπή αμερόληπτης εξέτασης σύμφωνα με τις παραγράφους 4 έως 9, εκτός εάν τα Μέρη συμφωνήσουν διαφορετικά.

4. Θα συγκροτηθεί εξεταστική Επιτροπή, η οποία θα απαρτίζεται από ένα μέλος ορισμένο από κάθε ενδιαφερόμενο Μέρος και επιπλέον ένα μέλος που δεν θα έχει την εθνικότητα κανενός από τα ενδιαφερόμενα Μέρη, το οποίο θα επιλέγεί από τα διορισμένα μέλη, και θα εκτελεί καθήκοντα Προέδρου.

5. Εάν τα μέλη που έχουν διοριστεί από τα Μέρη αδυνατούν να συμφωνήσουν για τον ορισμό του Προέδρου εντός τριών μηνών από την αίτηση για συγκρότηση της Επιτροπής, οποιοδήποτε ενδιαφερόμενο Μέρος μπορεί να ζητήσει από τον Γενικό Γραμματέα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών να διορίσει τον Πρόεδρο, ο οποίος δεν θα έχει την εθνικότητα κανενός από τα Μέρη της διαφοράς ή κανενός παρόχθιου Κράτους του εν λόγω υδατορευματος. Εάν ένα από τα Μέρη δεν μπορεί να διορίσει μέλος της Επιτροπής εντός τριών μηνών από την αρχική αίτηση σύμφωνα με την παράγραφο 3, οποιοδήποτε άλλο ενδιαφερόμενο μέρος μπορεί να ζητήσει από τον Γενικό Γραμματέα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών να διορίσει ένα πρόσωπο το οποίο δεν θα έχει την εθνικότητα κανενός από τα μέρη της διαφοράς ή κανενός παρόχθιου Κράτους του εν λόγω υδατορεύματος. Το πρόσωπο που θα διοριστεί κατ' αυτόν τον τρόπο θα αποτελεί το μοναδικό μέλος της Επιτροπής.

6. Η Επιτροπή θα καθορίζει μόνη της τον κανονισμό λειτουργίας της.

7. Τα ενδιαφερόμενα Μέρη έχουν την υποχρέωση να παράσχουν στην Επιτροπή τις απαιτούμενες πληροφορίες, και, αν ζητηθεί, το καθένα από αυτά να επιτρέψει στην Επιτροπή να έχει πρόσβαση στο έδαφός του και να επιθεωρήσει οποιεσδήποτε υποδομές, βιομηχανικά συγκροτήματα,

εξοπλισμούς, κατασκευές ή φυσικά χαρακτηριστικά που σχετίζονται με τους σκοπούς αυτής της έρευνας.

8. Η Επιτροπή υιοθετεί την έκθεσή της κατά πλειοψηφία των μελών της, εκτός εάν πρόκειται για μονομελή Επιτροπή, και υποβάλει αυτή την έκθεση στα Μέρη εκθέτοντας τα πορίσματά της και την αιτιολογία στην οποία αυτά βασίζονται και προβαίνει σε κατάλληλες συστάσεις που κρίνει σκόπιμες για μια δίκαιη επίλυση της διαφοράς, την οποία τα ενδιαφερόμενα Μέρη υποχρεούνται να εξετάσουν καλόπιστα.

9. Τα έξοδα λειτουργίας της Επιτροπής βαρύνουν εξίσου τα ενδιαφερόμενα Μέρη.

10. Ένα Μέρος το οποίο δεν αποτελεί οργανισμό περιφερειακής οικονομικής ολοκλήρωσης, κατά την κύρωση, αποδοχή, έγκριση ή προσχώρηση στην παρούσα Σύμβαση ή οποτεδήποτε εφεξής, μπορεί να καταθέσει εγγράφως στον Θεματοφύλακα ότι, σχετικά με οποιαδήποτε διαφορά που δεν επιλύεται σύμφωνα με την παράγραφο 2, αναγνωρίζει αυτοδίκαια και χωρίς ειδική προς τούτο συμφωνία με οποιοδήποτε άλλο Μέρος που αποδέχεται την ίδια υποχρέωση:

(α) Την υποβολή της διαφοράς στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης, και/ή

(β) Διαιτησία από διαιτητικό δικαστήριο που συγκροτείται και λειτουργεί σύμφωνα με τη διαδικασία που ορίζεται στο παράρτημα της παρούσας Σύμβασης, εκτός αντίθετης συμφωνίας των Μερών της διαφοράς.

Ένα Μέρος που αποτελεί οργανισμό περιφερειακής οικονομικής ολοκλήρωσης μπορεί να κάνει παρόμοια δήλωση σχετικά με τη διαιτησία σύμφωνα με την υποπαράγραφο (β).

ΜΕΡΟΣ VII

ΤΕΛΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρο 34

Υπογραφή

Η παρούσα Σύμβαση θα ανοιχτεί προς υπογραφή από όλα τα Κράτη και τους οργανισμούς περιφερειακής οικονομικής ολοκλήρωσης από τις 21 Μαΐου 1997 έως τις 20 Μαΐου 2000 στην έδρα του ΟΗΕ στη Νέα Υόρκη.

Άρθρο 35

Κύρωση, αποδοχή, έγκριση ή προσχώρηση

1. Η παρούσα Σύμβαση υπόκειται σε κύρωση, αποδοχή, έγκριση ή προσχώρηση από τα Κράτη και από τους οργανισμούς περιφερειακής οικονομικής ολοκλήρωσης. Τα έγγραφα κύρωσης, αποδοχής, έγκρισης ή προσχώρησης θα κατατίθενται στον Γενικό Γραμματέα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών.

2. Κάθε οργανισμός περιφερειακής οικονομικής ολοκλήρωσης, που καθίσταται Μέρος της παρούσας Σύμβασης χωρίς κάποιο από τα Κράτη μέλη του να είναι

Μέρος, θα δεσμεύεται από όλες τις υποχρεώσεις που απορρέουν από τη Σύμβαση. Στην περίπτωση τέτοιων οργανισμών, των οποίων ένα ή περισσότερα Κράτη μέλη είναι Μέρη της παρούσας Σύμβασης, ο οργανισμός και τα Κράτη μέλη του θα αποφασίσουν για τις αντίστοιχες ευθύνες τους σχετικά με την εκτέλεση των υποχρεώσεών τους που απορρέουν από την παρούσα Σύμβαση. Σε αυτές τις περιπτώσεις, ο οργανισμός και τα Κράτη μέλη δεν θα έχουν το δικαίωμα να ασκούν ταυτόχρονα τα δικαιώματά τους που απορρέουν από την παρούσα Σύμβαση.

3. Στα έγγραφα επικύρωσης, αποδοχής, έγκρισης ή προσχώρησής τους, οι οργανισμοί περιφερειακής οικονομικής ολοκλήρωσης θα δηλώνουν την έκταση της αρμοδιότητάς τους σε ότι αφορά τα θέματα που διέπονται από την παρούσα Σύμβαση. Αυτοί οι οργανισμοί θα ενημερώνουν επίσης τον Γενικό Γραμματέα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών σχετικά με οποιαδήποτε ουσιαστική τροποποίηση στην έκταση της αρμοδιότητάς τους.

Άρθρο 36

Έναρξη ισχύος

1. Η παρούσα Σύμβαση τίθεται σε ισχύ την ενενηκοστή ημέρα μετά την ημερομηνία κατάθεσης του τριακοστού πέμπτου εγγράφου επικύρωσης, αποδοχής, έγκρισης ή προσχώρησης στον Γενικό Γραμματέα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών.

2. Για κάθε Κράτος ή οργανισμό περιφερειακής οικονομικής ολοκλήρωσης που κυρώνει, αποδέχεται ή εγκρίνει τη Σύμβαση ή προσχωρεί σε αυτή μετά από την υποβολή του τριακοστού πέμπτου εγγράφου επικύρωσης, αποδοχής, έγκρισης ή προσχώρησης, η Σύμβαση θα τίθεται σε ισχύ την ενενηκοστή ημέρα μετά από την ημερομηνία υποβολής του εγγράφου επικύρωσης, αποδοχής, έγκρισης ή προσχώρησης από αυτό το Κράτος ή τον οργανισμό περιφερειακής οικονομικής ολοκλήρωσης.

3. Για τους σκοπούς των παραγράφων 1 και 2 αυτού του άρθρου, οποιοδήποτε έγγραφο κατατεθεί από οργανισμό περιφερειακής οικονομικής ολοκλήρωσης δεν θα υπολογίζεται ως επιπρόσθετο των όσων έχουν κατατεθεί από τα Κράτη μέλη του οργανισμού.

Άρθρο 37

Αυθεντικά κείμενα

Το πρωτότυπο της παρούσας Σύμβασης, του οποίου το Αραβικό, Κινεζικό, Αγγλικό, Γαλλικό, Ρωσικό και Ισπανικό κείμενο είναι εξίσου αυθεντικά, κατατίθενται στον Γενικό Γραμματέα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών.

ΣΕ ΠΙΣΤΩΣΗ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ οι υπογεγραμμένοι, δεόντως εξουσιοδοτημένοι, υπέγραψαν τη Σύμβαση.

Έγινε στη Νέα Υόρκη, σήμερα 21η Μαΐου 1997.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΔΙΑΙΤΗΣΙΑ

Άρθρο 1

Η διαιτησία βάσει του άρθρου 33 της Σύμβασης, θα διεξάγεται σύμφωνα με τα άρθρα 2 έως 14 του παρόντος παραρτήματος, εκτός εάν τα διαφωνούντα Μέρη συμφωνήσουν διαφορετικά.

Άρθρο 2

Το αιτούν Μέρος θα γνωστοποιήσει στο καθ'ου Μέρος ότι θα παραπέμψει μια διαφορά σε διαιτησία βάσει του άρθρου 33 της Σύμβασης. Η γνωστοποίηση θα εκθέτει το θέμα που αποτελεί αντικείμενο διαιτησίας και θα μνημονεύει, συγκεκριμένα, τα άρθρα της Σύμβασης των οποίων αμφισβητείται η ερμηνεία ή εφαρμογή. Εάν τα Μέρη δεν συμφωνούν ως προς το θέμα που αποτελεί αντικείμενο διαιτησίας, το διαιτητικό δικαστήριο θα προσδιορίσει το αντικείμενο της διαφοράς.

Άρθρο 3

1. Σε διαφορές μεταξύ δύο Μερών, το διαιτητικό δικαστήριο θα απαρτίζεται από τρία μέλη. Καθένα από τα διαφωνούντα Μέρη ορίζει έναν διαιτητή και οι δύο επιλεγέντες διαιτητές ορίζουν κατόπιν κοινής συμφωνίας τον τρίτο διαιτητή, ο οποίος θα είναι Πρόεδρος του διαιτητικού δικαστηρίου. Ο Πρόεδρος δεν θα είναι υπήκοος ενός των διαφωνούντων Μερών, ούτε ενός παρόχθιου Κράτους του υπόψη υδατορεύματος, ούτε έχει τον συνήθη τόπο κατοικίας του/της στην επικράτεια των εν λόγω Μερών ή παρόχθιων Κρατών, ούτε έχει ασχοληθεί με την υπόθεση αυτή καθ' οιονδήποτε τρόπο.

2. Σε διαφορές μεταξύ δύο ή περισσότερων Μερών, τα Μέρη που έχουν κοινό συμφέρον διορίζουν έναν διαιτητή από κοινού κατόπιν συμφωνίας.

3. Κάθε χηρεύουσα θέση πληρούται με τον τρόπο που προβλέπεται στον αρχικά διορισμό.

Άρθρο 4.

1. Εάν ο Πρόεδρος του διαιτητικού δικαστηρίου δεν διορισθεί εντός δύο μηνών από τον διορισμό του δεύτερου διαιτητή, ο Πρόεδρος του Διεθνούς Δικαστηρίου της Χάγης, κατόπιν αιτήματος ενός Μέρους, ορίζει τον Πρόεδρο εντός περαιτέρω προθεσμίας δύο μηνών.

2. Εάν ένα εκ των διαφωνούντων Μερών δεν διορίσει διαιτητή εντός δύο μηνών από την παραλαβή του αιτήματος, το έτερο Μέρος δύναται να ενημερώσει τον Πρόεδρο του Διεθνούς Δικαστηρίου της Χάγης, ο οποίος κάνει το διορισμό εντός περαιτέρω προθεσμίας δύο μηνών.

Άρθρο 5

Το διαιτητικό δικαστήριο αποφαίνεται σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας Σύμβασης και του διεθνούς δικαίου.

Άρθρο 6

Εκτός εάν τα διαφωνούντα Μέρη συμφωνήσουν διαφορετικά, το διαιτητικό δικαστήριο θεσπίζει τους δικούς του εσωτερικούς κανονισμούς.

Άρθρο 7

Το διαιτητικό δικαστήριο δύναται, κατόπιν αιτήματος ενός εκ των Μερών, να συστήσει τη λήψη των απαραίτητων προσωρινών μέτρων προστασίας.

Άρθρο 8

1. Τα διαφωνούντα Μέρη διευκολύνουν το έργο του διαιτητικού δικαστηρίου και, συγκεκριμένα, χρησιμοποιώντας όλα τα μέσα που έχουν στη διάθεσή τους:

α) Του παρέχουν όλα τα σχετικά έγγραφα, πληροφορίες και διευκολύνσεις

β) Το εξουσιοδοτούν, όποτε χρειάζεται, να καλέσει μάρτυρες και εμπειρογνώμονες και να λάβει τη μαρτυρία τους.

2. Τα Μέρη και οι διαιτητές υποχρεούνται να προστατεύουν τον εμπιστευτικό χαρακτήρα κάθε απόρρητης πληροφορίας που τους διαβιβάζεται κατά τη διάρκεια των εργασιών του διαιτητικού δικαστηρίου.

Άρθρο 9

Εκτός εάν το διαιτητικό δικαστήριο αποφασίσει διαφορετικά λόγω των ιδιαιτέρων περιστάσεων της υπόθεσης, οι δαπάνες του δικαστηρίου θα επιμερίζονται εξίσου στα διαφωνούντα Μέρη. Το δικαστήριο πρέπει να τηρεί λογαριασμό όλων των δαπανών του και να προσκομίζει στα ενδιαφερόμενα Μέρη τελική εκκαθάριση.

Άρθρο 10

Οποιοδήποτε Μέρος έχει έννομο συμφέρον επί του θέματος που αποτελεί αντικείμενο της διαφοράς και το οποίο ενδέχεται να θιγεί από την απόφαση επί της υποθέσεως, δύναται να παρέμβει στη διαδικασία με τη συγκατάθεση του δικαστηρίου.

Άρθρο 11

Το διαιτητικό δικαστήριο δύναται να εξετάσει και να εκδώσει απόφαση επί ανταξιώσεων που απορρέουν άμεσα από το υπό εξέταση θέμα της διαφοράς.

Άρθρο 12

Οι αποφάσεις του διαιτητικού δικαστηρίου, τόσο επί της διαδικασίας, όσο και επί της ουσίας, λαμβάνονται με πλειοψηφία των μελών του.

Άρθρο 13

Εάν ένα εκ των διαφωνούντων Μερών δεν εμφανισθεί ενώπιον του διαιτητικού δικαστηρίου ή παραλείψει να υπερασπίσει τη θέση του, το έτερο Μέρος δύναται να ζητήσει από το δικαστήριο να συνεχίσει τις εργασίες και να εκδώσει την οριστική του απόφαση. Απουσία Μέρους ή παράλειψη Μέρους να υπερασπίσει τη θέση του δεν συνιστά εμπόδιο στις εργασίες. Πριν από την

έκδοση της τελικής απόφασης, το διαιτητικό δικαστήριο πρέπει να βεβαιωθεί ότι η αξίωση είναι νόμω και ουσία βάσιμη.

Άρθρο 14

1. Το δικαστήριο θα εκδίδει την οριστική απόφαση του εντός πέντε μηνών από την ημερομηνία κατά την οποία συγκροτήθηκε, εκτός αν κρίνει ότι απαιτείται η παράταση της προθεσμίας για περίοδο, που όμως δεν μπορεί να υπερβαίνει τους πέντε επιπλέον μήνες.

2. Η οριστική απόφαση του διαιτητικού δικαστηρίου θα περιορίζεται στο αντικείμενο της διαφοράς και θα είναι πλήρως τεκμηριωμένη. Θα περιλαμβάνει επίσης τα ονόματα των μελών που μετείχαν στις εργασίες του και την ημερομηνία της οριστικής απόφασης. Κάθε μέλος του δικαστηρίου μπορεί να ζητήσει την καταχώρηση μιας ιδιαίτερης ή διαφορετικής γνώμης στην οριστική απόφαση.

3. Η απόφαση θα είναι δεσμευτική για τα Μέρη της διαφοράς. Επίσης θα είναι ανέκκλητος, εκτός εάν τα Μέρη της διαφοράς έχουν εκ των προτέρων συμφωνήσει σχετική διαδικασία έφεσης.

4. Οποιαδήποτε αμφισβήτηση που τυχόν προκύπτει μεταξύ των Μερών, σε ό,τι αφορά την ερμηνεία ή τον τρόπο εφαρμογής της οριστικής απόφασης, μπορεί να υποβληθεί, από οποιοδήποτε Μέρος, προς επίλυση στο διαιτητικό δικαστήριο που την εξέδωσε.

Άρθρο δεύτερο

Με απόφαση του Υπουργού Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κλιματικής αλλαγής και του κατά περίπτωση συναρμόδιου Υπουργού, μπορούν να λαμβάνονται τα προβλεπόμενα από τη Σύμβαση αναγκαία μέτρα, να εγκαθιδρύονται οι προβλεπόμενοι μηχανισμοί και επιτροπές, να ρυθμίζονται οι προβλεπόμενες διαδικασίες, καθώς και κάθε άλλη λεπτομέρεια αναγκαία για την εφαρμογή της Σύμβασης.

Άρθρο τρίτο

Η ισχύς του νόμου αυτού αρχίζει από τη δημοσίευση του στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και της Σύμβασης που κυρώνεται από την πλήρωση των προϋποθέσεων του άρθρου 36 αυτής.

Παραγγέλλομε τη δημοσίευση του παρόντος στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και την εκτέλεσή του ως νόμου του Κράτους.

Αθήνα, 15 Σεπτεμβρίου 2010

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΚΑΡΟΛΟΣ ΓΡ. ΠΑΠΟΥΛΙΑΣ

ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

Γ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ

Δ. ΔΡΟΥΤΣΑΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ, ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΝΑΥΤΙΛΙΑΣ

Μ. ΧΡΥΣΟΧΟΪΔΗΣ

ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ, ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΚΛΙΜΑΤΙΚΗΣ ΑΛΛΑΓΗΣ

Κ. ΜΠΙΡΜΠΙΛΗ

ΥΠΟΔΟΜΩΝ, ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ ΚΑΙ ΔΙΚΤΥΩΝ

Δ. ΡΕΠΠΑΣ

Θεωρήθηκε και τέθηκε η Μεγάλη Σφραγίδα του Κράτους.

Αθήνα, 15 Σεπτεμβρίου 2010

Ο ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ

Χ. ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ

ΕΘΝΙΚΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΩΛΗΣΗΣ Φ.Ε.Κ.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ - Βασ. Όλγας 227 **23104 23956**
ΠΕΙΡΑΙΑΣ - Ευρυπίδου 63 **210 4135228**
ΠΑΤΡΑ - Πανεπιστημίου 254 -Κτήριο Β **2613 613428**
ΙΩΑΝΝΙΝΑ - Διοικητήριο **26510 87215**
ΚΟΜΟΤΗΝΗ - Δημοκρατίας 1 **25310 22858**
ΛΑΡΙΣΑ - Διοικητήριο **2413 506449**
ΗΡΑΚΛΕΙΟ - Πεδιάδος 2 **2810 300781**
ΜΥΤΙΛΗΝΗ - Πλ. Κωνσταντινουπόλεως 1 **2251 352100**

ΤΙΜΗ ΠΩΛΗΣΗΣ ΦΥΛΛΩΝ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

Σε έντυπη μορφή:

- Για τα Φ.Ε.Κ. από 1 έως 16 σελίδες σε 1 € προσαυξανόμενη κατά 0,20 € για κάθε επιπλέον οκτασέλιδο ή μέρος αυτού.
- Για τα φωτοαντίγραφα Φ.Ε.Κ. σε 0,15 € ανά σελίδα.

Σε μορφή DVD/CD:

Τεύχος	Ετήσια έκδοση	Τριμηνιαία έκδοση	Μηνιαία έκδοση
Α΄	150 €	40 €	15 €
Β΄	300 €	80 €	30 €
Γ΄	50 €	–	–
Υ.Ο.Δ.Δ.	50 €	–	–
Δ΄	110 €	30 €	–

Τεύχος	Ετήσια έκδοση	Τριμηνιαία έκδοση	Μηνιαία έκδοση
Α.Α.Π.	110 €	30 €	-
Ε.Β.Ι.	100 €	–	-
Α.Ε.Δ.	5 €	–	-
Δ.Δ.Σ.	200 €	–	20 €
Α.Ε.–Ε.Π.Ε. και **Γ.Ε.Μ.Η.**	–	–	100 €

- Η τιμή πώλησης μεμονωμένων Φ.Ε.Κ. σε μορφή cd-rom από εκείνα που διατίθενται σε ψηφιακή μορφή και μέχρι 100 σελίδες, σε 5 € προσαυξανόμενη κατά 1 € ανά 50 σελίδες.
- Η τιμή πώλησης σε μορφή cd-rom/dvd, δημοσιευμάτων μιας εταιρείας στο τεύχος Α.Ε.-Ε.Π.Ε. και Γ.Ε.ΜΗ. σε 5 € ανά έτος.

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΗ Φ.Ε.Κ.: Τηλεφωνικά: 210 4071010 - fax: 210 4071011 - internet: http://www.et.gr

ΕΤΗΣΙΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ Φ.Ε.Κ.

Τεύχος	Έντυπη μορφή
Α΄	225 €
Β΄	320 €
Γ΄	65 €
Υ.Ο.Δ.Δ.	65 €
Δ΄	160 €
Α.Α.Π.	160 €

Τεύχος	Έντυπη μορφή
Α.Ε.Δ.	10 €
Α.Ε.-Ε.Π.Ε. και **Γ.Ε.Μ.Η.**	2.250 €
Δ.Δ.Σ.	225 €
Α.Σ.Ε.Π.	70 €
Ε.Β.Ι.	65 €

- Το τεύχος Α.Σ.Ε.Π. (έντυπη μορφή) θα αποστέλλεται σε συνδρομητές ταχυδρομικά, με την επιβάρυνση των 70 €, ποσό το οποίο αφορά τα ταχυδρομικά έξοδα..

- Η καταβολή γίνεται σε όλες τις Δημόσιες Οικονομικές Υπηρεσίες (Δ.Ο.Υ.). Το πρωτότυπο διπλότυπο (έγγραφο αριθμ. πρωτ. 9067/28.2.2005 2η Υπηρεσία Επιτρόπου Ελεγκτικού Συνεδρίου) με φροντίδα των ενδιαφερομένων, πρέπει να αποστέλλεται ή να κατατίθεται στο Εθνικό Τυπογραφείο (Καποδιστρίου 34, Τ.Κ. 104 32 Αθήνα).
- Σημειώνεται ότι φωτοαντίγραφα διπλοτύπων, ταχυδρομικές Επιταγές για την εξόφληση της συνδρομής, δεν γίνονται δεκτά και θα επιστρέφονται.
- Οι οργανισμοί τοπικής αυτοδιοίκησης, τα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, τα μέλη της Ένωσης Ιδιοκτητών Ημερησίου Τύπου Αθηνών και Επαρχίας, οι τηλεοπτικοί και ραδιοφωνικοί σταθμοί, η Ε.Σ.Η.Ε.Α, τα τριτοβάθμια συνδικαλιστικά Όργανα και οι τριτοβάθμιες επαγγελματικές ενώσεις δικαιούνται έκπτωσης πενήντα τοις εκατό (50%) επί της ετήσιας ταχυδρομικής συνδρομής.
- Το ποσό υπέρ ΤΑ.Π.Ε.Τ. [5% επί του ποσού συνδρομής (τρέχον έτος + παλαιότητα)], καταβάλλεται ολόκληρο (Κ.Α.Ε. 3512) και υπολογίζεται πριν την έκπτωση.
- Στην Ταχυδρομική συνδρομή του τεύχους Α.Σ.Ε.Π. δεν γίνεται έκπτωση.

Πληροφορίες για δημοσιεύματα που καταχωρούνται στα Φ.Ε.Κ. στο τηλ.: 210 5279000.
Φωτοαντίγραφα παλαιών Φ.Ε.Κ.: Μάρνη 8, τηλ.: 210 8220885, 210 8222924, 210 5279050.
Τα φύλλα όλων των τευχών της Εφημερίδας της Κυβερνήσεως διατίθενται δωρεάν σε ηλεκτρονική μορφή στην ιστοσελίδα του Εθνικού Τυπογραφείου (www.et.gr)

ΟΙ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΗΣ ΠΟΛΙΤΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΑΠΟ 08:00 ΜΕΧΡΙ 13:00

ΑΠΟ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ
ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΟΥ 34 * ΑΘΗΝΑ 104 32 * ΤΗΛ. 210 52 79 000 * FAX 210 52 21 004
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: http://www.et.gr – e-mail: webmaster.et@et.gr